

Ντέιβιντ Ουάλιας

Δώρο μια
μασέλα*
* ελαφρώς
μεταχειρισμένη

Η ΕΞΕΛΟΝΤΙΑΤΡΟΣ

ΣΕΙΡΑ: ΜΙΚΡΗ ΠΥΞΙΔΑ

ΤΙΤΛΟΣ ΠΡΩΤΟΤΥΠΟΥ: DEMON DENTIST

Από τις Εκδόσεις HarperCollins Children's Books, Λονδίνο 2013

ΤΙΤΛΟΣ ΒΙΒΛΙΟΥ: **Η Ξεδοντίατρος**

ΣΥΓΓΡΑΦΕΑΣ: David Walliams

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΣΗ: Tony Ross

ΜΕΤΑΦΡΑΣΗ: Πετρούλα Γαβριηλίδου

ΕΠΙΜΕΛΕΙΑ — ΔΙΟΡΘΩΣΗ ΚΕΙΜΕΝΟΥ: Αναστασία Σακελλαρίου

ΗΛΕΚΤΡΟΝΙΚΗ ΣΕΛΙΔΟΠΟΙΗΣΗ: Μερσίνα Λαδοπούλου, Ραλλού Ρουχωτά

© David Walliams, 2013

© Εικονογράφησης: Tony Ross, 2013

The author/illustrator asserts the moral right to be identified as the author/illustrator of the work.

© ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΨΥΧΟΓΙΟΣ Α.Ε., Αθήνα 2016

under licence from HarperCollins Publishers Ltd.

Πρώτη έκδοση: Οκτώβριος 2016

Έντυπη έκδοση ISBN 978-618-01-1594-9

Ηλεκτρονική έκδοση ISBN 978-618-01-1595-6

Τυπώθηκε στην Ευρωπαϊκή Ένωση, σε χαρτί ελεύθερο χημικών ουσιών, προερχόμενο αποκλειστικά και μόνο από δάση που καλλιεργούνται για την παραγωγή χαρτίου.

Το παρόν έργο πνευματικής ιδιοκτησίας προστατεύεται κατά τις διατάξεις του Ελληνικού Νόμου (Ν. 2121/1993 όπως έχει τροποποιηθεί και ισχύει σήμερα) και τις διεθνείς συμβάσεις περί πνευματικής ιδιοκτησίας. Απαγορεύεται απολύτως η άνευ γραπτής αδείας του εκδότη κατά οποιονδήποτε τρόπο ή μέσο αντιγραφή, φωτοανατύπωση και εν γένει αναπαραγωγή, διανομή, εκμίσθωση ή δανεισμός, μετάφραση, διασκευή, αναμετάδοση, παρουσίαση στο κοινό σε οποιαδήποτε μορφή (ηλεκτρονική, μηχανική ή άλλη) και η εν γένει εκμετάλλευση του συνόλου ή μέρους του έργου.

ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΨΥΧΟΓΙΟΣ Α.Ε.

Έδρα: Τατοίου 121, 144 52 Μεταμόρφωση

Βιβλιοπωλείο: Εμμ. Μπενάκη 13-15, 106 78 Αθήνα

Τηλ.: 2102804800 • fax: 2102819550 • e-mail: info@psychogios.gr

www.psychogios.gr • <http://blog.psychogios.gr>

PSYCHOGIOS PUBLICATIONS S.A.

Head Office: 121, Tatoiou Str., 144 52 Metamorfossi, Greece

Bookstore: 13-15, Emm. Benaki Str., 106 78 Athens, Greece

Tel.: 2102804800 • fax: 2102819550 • e-mail: info@psychogios.gr

www.psychogios.gr • <http://blog.psychogios.gr>

ΝΤΕΪΒΙΝΤ ΟΥΆΧΙΑΜΣ

Η ΞΕΔΟΝΤΙΑΤΡΟΣ

Εικονογράφηση:
Τόνι Ρος

Μετάφραση:
Πετρούλα Γαβριηλίδου

Για το φασκιωμένο μου μπουμπούκι...

Περιεχόμενα

Πρόλογος	15
Μια απλή περίπτωση πονόδοντου	23
Να πιστεύεις	30
Λευκότερο από λευκό	37
Πιο μαύρα κι από το μαύρο	47
Ειδικά γλυκά	56
Ο εισβολέας	64
Μυστικά	71
Τόντια	77
Μην το πεις πουθενά.....	83
Επείγουσα αστυνομική έρευνα	90
Το σχέδιο	96
Το εναλλακτικό σχέδιο	108
Αυτοσχεδιασμός!.....	117
Μπάλες	135
Κάνοντας έλκηθρο στις σκάλες.....	141
Ένα χέρι που γνέφει.....	150

Έλα στη Μανούλα.....	156
Πρωταθλητής γελοίας φάτσας.....	165
Παγωμένο χαρτί.....	174
Κουρδιστή μασέλα.....	181
Ιπτάμενο δόντι	187
Μια γιγάντια τούρτα.....	197
Αεριοθούμενος πισινός.....	205
Η πιο σκοτεινή ώρα	215
Κάτω από το μαξιλάρι	222
Παχιά καφέ γλίτσα.....	229
Κοψοχόλιασμα	237
Μέσα από την ομίχλη	244
Ξύπνια στην τουαλέτα	248
Γονατίστε μπροστά μου.....	253
Στριφογυρίζοντας τη γάτα.....	257
Βαθιά πολύ.....	266
Ένας καθηδρικός ναός δοντιών.....	275
Βλέμμα στον ουρανό	288
Τσιμπούσι με κόκαλα	295
Πνίγοντας τις κραυγές	299
Σκελετοί περπατούν	306
Η Μανούλα θα σε φάει	311
Μια τελευταία ανάσα	316
Ένα μεγάλο μαλακό μαξιλάρι.....	326
Επίλογος	333

ΠΡΟΣΟΧΗ. ΑΥΤΗ ΕΙΝΑΙ ΜΙΑ ΤΡΟΜΑΚΤΙΚΗ ΙΣΤΟΡΙΑ.

ΜΕ ΠΟΛΛΕΣ ΦΤΙΑΧΤΕΣ ΛΕΞΕΙΣ.

Πρόλογος

Σκοτάδι είχε πέσει στην πόλη. Περίεργα πράγματα συνέβαιναν μέσα στα μαύρα μεσάνυχτα. Τα παιδιά έβαζαν τα δόντια που τους έπεφταν κάτω από το μαξιλάρι τους προτού κοιμηθούν περιμένοντας με αγωνία τη νεράιδα των δοντιών να τα πάρει και να τους αφήσει πίσω ένα νόμισμα. Όμως, το πρωί ξυπνούσαν και έβρισκαν κάτω από το μαξιλάρι τους κάτι τρομερό, κάτι φρικτό. Έναν νεκρό γυμνοσάλιαγκα. Μια ζωντανή αράχνη. Εκατοντάδες έντομα. Ή άλλα, χειρότερα. Πολύ χειρότερα...

Κάποιος ή κάτι είχε μπει στο δωμάτιό τους την ώρα που κοιμόντουσαν, είχε αρπάξει το δόντι και είχε αφήσει πίσω το φρικιαστικό σημάδι του.

Αυτά ήταν δαιμονικά πράγματα.

Αλλά ποιος ή τι τα έκανε;

Πώς μπορούσε να μπαίνει στα δωμάτια των παιδιών απαρητήρητος;

Και τι τα ήθελε όλα αυτά τα δόντια;

Γνώρισε τους ήρωες αυτής της ιστορίας:

Άλφι,
το αγόρι με τα
χαλασμένα δόντια

Μπαμπάς,
ο μπαμπάς του Άλφι

Γκαμπζ,
ένα μικροσκοπικό κορίτσι

Κυρία Ρίτσα,
οδοντίατρος

Κυνόδοντας,
ο γάτος της

Γουίι,
κοινωνική λειτουργός

Κυρία λαχίνα,
καθηγήτρια φυσικής

Ραζ,
παντοπώλης

Αστυνόμος Κέικ,
αστυνόμος

Το αγόρι με τα μηνύματα,
ένα αγόρι που στέλνει
συνεχώς μηνύματα

Κύριος Γκρι,
διευθυντής του σχολείου

Κύριος Φιλέ,
καθηγητής θεάτρου

Κυρία Μόρισεϊ,
μια ηλικιωμένη κυρία

Μια απλή περίπτωση πονόδοντου

Ο Άλφι δεν ήθελε με τίποτα να πηγαίνει στον οδοντίατρο. Έτσι, τα δόντια του ήταν σχεδόν όλα κιτρινισμένα. Όσα δεν ήταν κίτρινα, ήταν καφέ. Κουβαλούσαν κηλίδες από όλα τα καλούδια που αρέσουν στα παιδιά αλλά μισούν οι οδοντίατροι. Γλυκά, αναψυκτικά, σοκολάτες. Τα δόντια που δεν ήταν ούτε κίτρινα ούτε καφέ απλώς δεν ήταν στη θέση τους πια. Είχαν πέσει. Ένα είχε δαγκώσει μια καραμέλα βουτύρου και είχε μείνει πάνω της. Διάφορα φρουτένια γλυκά είχαν διεκδικήσει τα υπόλοιπα. Έτσι ήταν ο νεαρός Άλφι όταν χαμογελούσε...

Κι αυτό γιατί το δωδεκάχρονο αγόρι είχε να πάει στον οδοντίατρο από τότε που ήταν πολύ μικρός.

Ο Άλφι επισκέφτηκε τελευταία φορά τον οδοντίατρο όταν ήταν έξι χρόνων. Ήταν

μια απλή υπόθεση πονόδοντου, αλλά κατέληξε σε καταστροφή. Ο οδοντίατρος ήταν ένας Μαθουσαλάς, ο κύριος Παμπάλαιος. Παρά τις καλές του προθέσεις, ο κύριος Παμπάλαιος έπρεπε να είχε συνταξιοδοτηθεί πριν από πολλά χρόνια. Ο οδοντίατρος αυτός έμοιαζε με χελώνα, με γέριχη χελώνα δηλαδή. Φορούσε γυαλιά τόσο παχιά, που έκαναν τα μάτια του να φαίνονται μεγάλα σαν μπαλάκια του τένις. Ο κύριος Παμπάλαιος είπε στον Άλφι ότι το δόντι που τον πονούσε είχε χαλάσει, το σφράγισμα δε θα το έσωζε και, δυστυχώς, δεν είχε άλλη επιλογή από το να το αφαιρέσει.

Ο οδοντίατρος τράβαγε και τράβαγε και τράβαγε με την τεράστια ατσάλινη λαβίδα του. Αλλά το δόντι δεν έβγαινε. Ο κύριος Παμπάλαιος μάλιστα έβαλε το

πόδι του πάνω στην καρέκλα, δίπλα στο κεφάλι του Άλφι, για να έχει αντίσταση και να μπορέσει να τραβήξει με δύναμη το κατεστραμμένο δόντι. Και πάλι δεν το έβγαλε.

Ο οδοντίατρος επιστράτευσε τότε τη βοήθεια της ακόμη γηραιότερης νοσοκόμας του. Η κυρία Σεμνότυφη είχε την οδηγία να κρατάει τον γιατρό και να τον τραβάει όσο πιο δυνατά μπορούσε. Ούτε τότε βγήκε το δόντι.

Μετά ζήτησαν από τη γεροδεμένη γραμματέα, την κυρία Μοσχαράκη, να μπει στο δωμάτιο και να βοηθήσει.

Η κυρία Μοσχαράκη ζύγιζε όσο ο κύριος Παμπάλαιος και η κυρία Σεμνότυφη μαζί. Αλλά, ακόμη και με τη δική της δύναμη, το δόντι δεν έβγαινε.

Τότε ο οδοντίατρος είχε μια ιδέα και διέταξε την κυρία Σεμνότυφη να του φέρει ένα ιδιαίτερος παχύ οδοντικό νήμα. Έδεσε προσεκτικά το νήμα γύρω από τη λαβίδα και μετά έκανε μια θηλιά γύρω από το ευμέγεθες κορμί της κυρίας Μοσχαράκη. Ο οδοντίατρος τότε έδωσε οδηγία στην παχουλή γραμματέα να πηδή-

Ο οδοντίατρος είχε γραπώσει τόσο δυνατά το δόντι, που το έσπασε. Το δόντι σκορπίστηκε σε χιλιάδες μικροσκοπικά θραύσματα μέσα στο στόμα του Άλφι.

Αφού τελείωσε η τρομερή δοκιμασία, ο κύριος Παμπάλαιος και όλοι του οι βοηθοί βρέθηκαν ανάκατα ο ένας πάνω στον άλλον στο πάτωμα του οδοντιατρείου.

«Συγχαρητήρια σε όλους!» είπε ο οδοντίατρος όσο η βοηθός του, η κυρία Σεμνότυφη, τον βοηθούσε να σηκωθεί. «Ποπό, αυτό το δόντι ήταν πραγματικά πολύ πεισματάρικο!»

Τότε ήταν που ο Άλφι συνειδητοποίησε κάτι. Είχε ακόμη πονόδοντο.

Ο οδοντίατρος είχε βγάλει λάθος δόντι!

Να πιστεύεις

Ο Άλφι βγήκε από το οδοντιατρείο τρέχοντας με τα μικρά του ποδαράκια όσο πιο γρήγορα μπορούσε. Εκείνο το μοιραίο απόγευμα το αγόρι ορκίστηκε ότι δε θα πήγαινε ποτέ ξανά στον οδοντίατρο. Και μέχρι σήμερα δεν είχε πάει ποτέ. Τα ραντεβού έρχονταν και παρέρχονταν. Όμως ο Άλφι δεν είχε πάει σε κανένα. Όλα αυτά τα χρόνια είχαν μαζευτεί άπειρα γράμματα υπενθύμισης από τον οδοντίατρο, αλλά ο Άλφι τα είχε κρύψει όλα από τον μπαμπά του.

Η οικογένεια του Άλφι είχε μόνο δύο μέλη. Τον ίδιο και τον μπαμπά του. Η μητέρα του αγοριού είχε πεθάνει στη γέννα. Ο Άλφι δεν τη γνώρισε ποτέ. Μερικές φορές στεναχωριόταν, σαν να του έλειπε η μητέρα του, αλλά μετά έλεγε στον εαυτό του. *Πώς γίνεται να σου λείπει κάποιος που δε γνώρισες;*

Για να κρύψει τα γράμματα από τον οδοντίατρο, το αγόρι έσερνε αθόρυβα ένα σκαμπό από την κου-

ζίνα. Ο Άλφι ήταν κοντός για την ηλικία του. Ήταν, μάλιστα, το δεύτερο πιο κοντό παιδί στο σχολείο του. Έτσι, έπρεπε να ισορροπεί στις μύτες πάνω στο σκαμπό για να φτάσει πάνω από την ντουλάπα όπου έκρυβε τα γράμματα. Πρέπει να είχε θάψει περίπου εκατό επιστολές εκεί πάνω, αλλά ήξερε ότι ο μπαμπάς του δεν μπορούσε να τις βρει. Κι αυτό γιατί εδώ και πολλά χρόνια ο μπαμπάς δεν ήταν καλά και τελευταία ήταν κατελωμένος σε αναπηρικό καροτσάκι.

Προτού η κακή του υγεία τον αναγκάσει να φύγει από τη δουλειά, ο μπαμπάς ήταν ανθρακωρύχος. Ήταν μεγαλόσωμος και δυνατός άντρας και του άρεσε πολύ να δουλεύει κάτω στα ορυχεία και να φροντίζει τον αγαπημένο του γιο. Ωστόσο, όλα αυτά τα χρόνια που είχε περάσει στα ορυχεία είχαν επιβαρύνει τρομερά τα πνευμόνια του. Ο μπαμπάς ήταν περήφανος άνθρωπος και δεν αποκάλυπτε τίποτα σχετικά με την υγεία του για πολλά χρόνια. Δούλεψε όλο

και πιο σκληρά, βγάζοντας κάρβουνο. Μάλιστα δούλευε και υπερωρίες για να τα φέρνει βόλτα. Στο μεταξύ η ανάσα του όλο και δυσκόλευε, μέχρι που ένα απόγευμα κατέρρευσε στο ανθρακωρυχείο. Όταν ο μπαμπάς πήγε επιτέλους στο νοσοκομείο, οι γιατροί του είπαν ότι δεν έπρεπε να ξαναμπει ποτέ σε ανθρακωρυχείο. Άλλη μια ανάσα από την καρβουνόσκονη θα τον αποτελειωνε μια για πάντα. Όσο περνούσαν τα χρόνια, η ανάσα του μπαμπά χειρότερη. Δεν μπορούσε να βρει άλλη δουλειά και ακόμη και οι καθημερινές δουλειές, κάτι τόσο απλό όσο το να δέσει τα κορδόνια του, είχαν γίνει αγώνας. Σε σύντομο χρονικό διάστημα ο μπαμπάς μπορούσε να μετακινηθεί μόνο με αναπηρικό καροτσάκι.

Αφού δεν είχε μητέρα ούτε αδελφια, ο Άλφι έπρεπε να φροντίζει μόνος του τον πατέρα του. Εκτός από το να πηγαίνει στο σχολείο και να διαβάζει τα μαθήματά του, το αγόρι έκανε όλα τα ψώνια του σπιτιού, τη φασίνα, το μαγείρεμα και το πλύσιμο. Ο Άλφι δεν γκρίνιαζε ποτέ όμως. Αγαπούσε τον μπαμπά του με όλη του την ψυχή.

Το σώμα του μπαμπά μπορεί να είχε καταπέσει, αλλά το πνεύμα του καθόλου. Είχε ένα σπουδαίο ταλέντο να λέει ιστορίες. «Άκου, κουταβάκι μου...» έλεγε στην αρχή της ιστορίας.

Ο μπαμπάς φώναζε έτσι συχνά τον γιο του και του Άλφι του άρεσε πολύ. Η εικόνα που του δημιουργούσε, ενός μεγάλου, γλυκού σκύλου και του μι-

κρού κουταβιού του να έχουν κουρνιασει μαζί, έκανε το αγόρι να νιώθει ασφάλεια και ζεστασιά μέσα του.

«Άκου, κουταβάκι μου...» έλεγε ο μπαμπάς. «Το μόνο που έχεις να κάνεις είναι να κλείνεις τα μάτια και να πιστεύεις...»

Από το μικρό τους σπίτι ο μπαμπάς τον ταξίδευε σε μαγευτικές περιπέτειες. Μαζί ανέβαιναν σε μαγικά χαλιά, καταδύονταν σε ωκεανούς, μέχρι και παλούκια έχωναν στην καρδιά βρικολάκων.

Ήταν ένας πολύχρωμος φανταστικός κόσμος, εκατομμύρια χιλιόμετρα μακριά από την ασπρόμαυρη πραγματικότητά τους.

«Πήγαινε με πάλι στο στοιχειωμένο σπίτι, μπαμπά!» τον παρακαλούσε το αγόρι.

«Σήμερα, κουταβάκι μου, λέω να πάμε ένα ταξίδι στο παλιό, στοιχειωμένο κάστρο!» τον πείραζε ο μπαμπάς.

«Σε παρακαλώ, σε παρακαλώ, σε παρακαλώ...» έλεγε ο Άλφι. Πατέρας και γιος έκλειναν τα μάτια τους και συναντιόντουσαν στα ονειροπολήματά τους. Μαζί:

- Πήγαν για ψάρεμα μια μέρα στη Σκοτία και έπιασαν το τέρας του Λοχ Νες.
- Σκαρφάλωσαν στα Ιμαλάρια και ήρθαν αντιμέτωποι με το τρομακτικό Γέτι.
- Σκότωσαν έναν τεράστιο δράκο που έβγαζε φωτιές από το στόμα.
- Κρύφτηκαν σε ένα πειρατικό πλοίο από όπου τους έριξαν στη θάλασσα αλλά τους έσωσαν όμορφες γοργόνες.
- Έτριψαν ένα μαγικό λυχνάρι και βρήκαν ένα τζίνι που έδωσε στον καθέναν από τρεις ευχές, αν και ο μπαμπάς έδωσε τις δικές του στον γιο του.
- Ίππευσαν τον Πήγασο, το φτερωτό άλογο από τη μυθολογία.

- Ανέβηκαν σε ένα κοτσάνι και βρέθηκαν στη Γη των Γιγάντων, όπου συνάντησαν έναν υπερβολικά πεινασμένο Κύκλωπα, ο οποίος ήθελε πάντα για κολατσιό να τρώει ένα κοκαλιάρικο δωδεκάχρονο αγόρι, οπότε ο μπαμπάς έπρεπε να σώσει τον Άλφι.
- Έγιναν η πρώτη ομάδα πατέρα και γιου που κατάφερε να προσσεληνωθεί με αυτοσχέδιους πυραύλους.

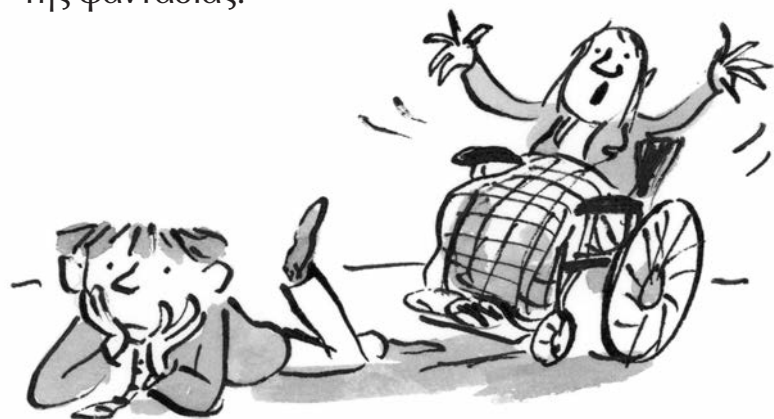

- Τους κινήγησε στους ομιχλώδεις χερσότοπους ένας θηριώδης λυκάνθρωπος.

Αυτός ήταν ο κόσμος της φαντασίας. Όλα ήταν δυνατά στις περιπέτειες του μπαμπά και του Άλφι. Τίποτα δεν μπορούσε να τους σταματήσει. Τίποτα.

Όσο ο Άλφι μεγάλωνε, του φαινόταν όλο και πιο δύσκολο να βλέπει όλα αυτά τα πράγματα. Όσο ο μπαμπάς του μιλούσε, το αγόρι άνοιγε τα μάτια του και αφαιρούνταν. Πλέον θα προτιμούσε να παίζει ηλεκτρονικά παιχνίδια όλη τη νύχτα όπως τα άλλα παιδιά στο καινούργιο του μεγάλο σχολείο.

«Κουταβάκι, κλείσε τα μάτια και πίστεψε...» έλεγε ο μπαμπάς του. Ωστόσο, ο Άλφι είχε αρχίσει να πιστεύει ότι τώρα που ήταν δώδεκα, σχεδόν δεκατριών, χρόνων παραήταν μεγάλος για να πιστεύει στη μαγεία και στα παραμύθια και στα πλάσματα της φαντασίας.

Σε λίγο θα διαπίστωνε πόσο λάθος έκανε.

Σκοτάδι είχε πέσει στην πόλη. Περίεργα πράγματα συνέβαιναν μέσα στα μαύρα μεσάνυχτα. Προτού κοιμηθούν, τα παιδιά έβραζαν τα δόντια που τους έπεφταν κάτω από το μαξιλάρι τους περιμένοντας με αγωνία τη νεράιδα των δοντιών να τα πάρει και να τους αφήσει ένα νόμισμα. Όμως, το πρωί ξυπνούσαν και έβρισκαν κάτω από το μαξιλάρι τους κάτι τρομερό: έναν νεκρό γυμνοσάλιαγκα. Μια ζωντανή αράχνη. Εκατοντάδες έντομα. Ή άλλα, χειρότερα. Πολύ χειρότερα...

**Αυτά ήταν δαιμονικά πράγματα.
Αλλά ποιος ή τι τα έκανε;**

Διάβασε το βιβλίο και θα το μάθεις!

Διάβασε επίσης:

Εικονογράφηση:
Τόνι Ρος

Από 9 ετών

ISBN: 978-618-01-1594-9

9 786180 115949

ΨΥΧΟΓΙΟΣ

Εκδόσεις ΨΥΧΟΓΙΟΣ

www.psichogios.gr